

POMLADNI MOTIVI.

I. VSEPOVSOD.

Gore zelene od jutra do jutra šumijo: sinovi!
Travniki, zreli za koso, valovijo: sinovi!
Zrna v leháh, oškropljena s solzami,
kalijo: sinovi!
Srca v goráh, na travnikih, njivah, v domovih
krvavijo: sinovi, sinovi, sinovi! —

II. BRDA.

V maju.

Gledam češnje — so rdeče.

Drevo je razpletlo žejne korenine
iz domovine v daljine:
rodna kri
na vejah visi in se smeji —

Poletje, jesen, zima.

Vidim češnje — zeleni plameni,
vidim jih — rumeni plameni,
vidim jih — plameni so pogašeni.

III. GORICA.

Rob naše zemlje žari. Italija se je vnela,
Ujela solnce, v roko ga vzela in ga ko atlet
vihti, da ga vrže v naš svet.

Čudno trudno
pada mrak in se gosti
in budi vzdušna pričakovanja:
O polnoči krvavo solnce se vrne,
raztrešči se in se utrne — —

V parkih, v grmičju slavec sanja
in nebeške zvezde
gredó mirnó svoje ceste —

Joža Lovrenčič.

ZVONOVI.

In troje zvonov
otreslo tam v linah zvonika
se mračnih je snov,
in v dalje vsemira
odplula je pesem večera.

Obstal sem na cesti
in čakal, da srce razgrela
bi pesem mi bojnega krika;
a bila je pesem bolesti,
ki dalja jo vsa je zapela:

»Ob cesti neskončni tam mati sedi
in plaka in plaka . . . in tiho ječi:
Moj sinek, moj sinek sred bojnega groma
umrl je tam daleč, tam daleč od doma.«

In z molkom mrakov
zavilo ob koncu se speva
je troje zvonov —

a končno četrti,
pojoč mi o majkini smrti,
čez vas se oglasi
in v daljah odmeva
počasi . . . počasi.

Janko Samec.